

РЕШЕНИЕ

№ 5809

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Антон Стефанов, като разгледа дело номер **5228** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Б. Ю., гражданин на Република Турция, чрез адвокат Д. М. срещу отказ от 30.10.2019 г. за издаване на виза тип „D” от 04.06.2021 г. на втори секретар, завеждащ консулската служба при генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, не са посочени фактическите основания за издаване на акта, т.е. отказът не е мотивиран. Инвокирани са доводи, че при кандидатстването си за виза чуждестранният гражданин е представил всички изискуеми по закон документи, но компетентните органи не са установили действителното състояние на условията на престоя и превратно са оценили целта на пътуването на Ю. до Република България, която е била посещение на родителите на съпругата му, която е български гражданин и прекарване на повече време със семейството му в страната на произход на съпругата му. В жалбата се изтъква, че оспореният акт е в пряко противоречие с чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), защото нарушава правото на личен и семеен живот на Ю. да прекара повече време с най-близките си хора – съпруга, дете, тъст и тъща и то по време на предстоящи семейни празници. Според жалбоподателя, с постановения отказ се засяга и висшия

интерес на детето, което е български гражданин и същия е в пряко противоречие с Конвенцията за правата на детето. Посочва се, че е напълно невярно твърдението, че имотът където жалбоподателят е декларирал, че ще отседне е в процес на разрушаване, защото на него живеят родителите на съпругата му и при предходни посещения в България, той е отсядал именно там. За имота редовно се плащат дължимите местни данъци и такси.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява. Пълномощникът му адвокат М., поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт В. оспорва жалбата и представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Участвалият в производството по делото представител на СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 24.02.2021 г. в генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, И. Б. Ю., гражданин на Република Турция, е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. Удостоверение за раждане на М. Ю. – син на жалбоподателя И. Ю., 2. Декларация от Р. Ю. Ю., че съпругът ѝ И. Б. Ю., гражданин на Република Турция, ще осигурява жилище и издръжка на сина им М. Ю., по време на престоя им в България, 3. Декларация от Ю. Т. З., че притежава къща в [населено място], [община] и че има договор за наем с И. Б. Ю., 4. Договор за отдаване под наем на една стая от къща, находяща се в [населено място], [община], собственост на наемодателя Ю. З., 5. Нотариален акт от 31.07.1978 г., по силата на който, Ю. З. става собственик на недвижим имот – жилищна сграда и две стопански сгради и незастроено дворно място в [населено място], [община], 6. Удостоверение, издадено от [фирма] – ФЦ – К., според което И. Б. Ю., притежава банкова сметка с наличност от 3765 евро, 7. Свидетелство за съдимост на И. Б. Ю., от което е видно, че същият не е осъждан, 8. Извлечение от семейния регистър, касаещо И. Б. Ю., от което е видно, че съпруга на чужденеца е Р. Ю., а негов син е М. Ю. гражданин на Република Турция, гражданин на Република Турция Покана-декларация за частно посещение в Република България, подписана от Е. Г. С. и 8. Копие от международен паспорт на И. Б. Ю., издаден от компетентните власти в Република Турция.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че чужденецът не е доказал целта и условията на планирания престой, поради което е издал оспорения отказ.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 54/27.08.2020 г. на генералния консул на Република България в [населено място], Република Турция в К., с която В. Д. – неакредитиран посланик, е определен за завеждащ консулската служба с правомощия да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

При отсъствие на В. Д., тези негови функции се поемат и изпълняват от М. Р. – консулско длъжностно лице.

Приети бяха също документи във връзка с извършена по чл. 30 от НУРИВОВР процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците – група „Миграция” при ОД на МВР, [населено място] и писмо от заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност”, от което е видно, че териториалното звено на агенцията не възразява срещу издаване на виза на И. Б. Ю., гражданин на Република Турция.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на И. Б. Ю., гражданин на Република Турция на 09.04.2021 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 22.04.2021 г. (вх. № 14063), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от втори секретар, консул при генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му - И. Б. Ю., гражданин на Република Турция не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, предвид установеното при проверката на органите за административен контрол обстоятелство, че жилището, където той е заявил, че ще пребивава е в процес на разрушаване и е негодно за обитаване.

Настоящият съдебен състав намира, че в хода на проведеното съдебно производство, жалбоподателят не можа да обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ, въпреки дадените му указания по чл. 170, ал. 2 от АПК в определението за насрочване на делото.

При установена от закона тежест да докаже, че са били налице основанията за

издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване, оспорващият не представи доказателства, опровергаващи направените от констатации на длъжностните лица при група „Миграция”, при ОД на МВР, [населено място], при посещенията им на адреса в [населено място], [община]. Същите са обективирани в становище рег. № 292р6392/01.04.2021 г. (л. 85) и според тях, при посещенията на адреса се е установило, че жилището е негодно за обитаване и от години е в процес на разрушаване.

Установеното обстоятелство, навежда на извода, че Ю. е посочил адрес за пребиваване в Република България, на който той очевидно няма да пребивава, с което не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Съдът не споделя, изложените в жалбата аргументи, че при предходно издаване на визи за дългосрочно пребиваване, чужденецът е пребивавал на този адрес.

Вярно е, че от приложените копия на неговия международен паспорт се установява, че на него са издавани визи през 2011 г. и 2012 г., но същите не доказват, че тогава той е пребивавал именно на този адрес. От друга страна с оглед на изминалите почти 10 години не е нелогично, посоченото жилище да е наистина в процес на саморазрушване, най-малкото поради липса на грижи. Твърдението, че за имота се плащат местни данъци и такси, по никакъв начин няма отношение към годността му за обитаване.

По отношение на наведените доводи за нарушаване на чл. 8 от ЕКЗПЧОС и Конвенцията за защита на детето, съдът намира същите за неоснователни по следните съображения.

Очевидно безспорно е, че жалбоподателят живее постоянно със семейството си – съпруга и син на територията на Република Турция. В тази връзка, с постановяването на оспорения отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на територията на Република България не би могло да бъде засегнато по какъвто и да е начин правото му на личен и семеен живот. Същият няма да бъде разделен от своите най-близки семейни членове. Това право няма да бъде засегнато и по отношение на липсата на възможност да се прекара известно време с родителите на съпругата си в България. Същите не са членове на семейството му и не съществуват никакви доказателства за изградени трайни връзки между тях.

По отношение на аргумента, че синът на жалбоподателя М. Ю., ще бъде лишен от възможността да бъде с баща си при посещенията си България, съдът намира, че същият няма отношение към оспорения отказ. Очевидно е, че за М. Ю. като български гражданин, няма никакви пречки да посещава баба си и дядо си на територията на страната. Без съмнение, краткото време, през което биха се осъществили тези посещения не биха засегнали отношенията с баща му.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответника по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, Административен Съд

С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Б. Ю., гражданин на Република Турция, чрез адвокат Д. М. срещу отказ от 30.10.2019 г. за издаване на виза тип „D” от 04.06.2021 г. на втори секретар, завеждащ консулската служба при генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ОСЪЖДА И. Б. Ю., гражданин на Република Турция, да заплати на Министерство на външните работи на Република България, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 5228 по описа за 2021 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.